

Tato práce zkoumá politiku tzv. biologické bezpečnosti a regulaci výzkumu dvojího užití. Zaměřuje na vědy o živé přírodě, jejichž rychlý rozvoj přináší nové obavy spojující témata biologických zbraní, terorismu a regulace vědeckých inovací. Práce má tři dílčí cíle: zaprvé, situovat současné dilema výzkumu dvojího užití historicky a koncepčně, zadruhé, analyzovat, jaký dopad mají snahy regulovat biologickou bezpečnost a výzkum dvojího užití na vztahy mezi vědou a bezpečností, a zatřetí, diskutovat, jaké jsou důsledky tohoto nového propojení vědy a bezpečnosti pro politiku bezpečnosti a nebezpečnosti. Práce přistupuje k tématu z pozice kritických bezpečnostních studií a studuje, jak je propojení mezi vědou a bezpečností konstruováno určitými technikami vládnutí, jež integrují různé praktiky do uchopitelného problému a strukturují vztahy mezi vědou a bezpečností. Práce zkoumá dominantní politický a expertní diskurz o biologické bezpečnosti a dále dvě empirické oblasti, které ilustrují, jak je hranice vědy a bezpečnosti řízena v "globálním" a "lokálním" kontextu: v rámci mezinárodního režimu zákazu biologických zbraní a v českém systému biologické bezpečnosti.

Výsledky práce ukazují, že snahy zabezpečit výzkum dvojího užití se zaměřují nejen na regulaci materiálů a technologií, ale také vědecké znalosti. Práce navrhuje uchopit dilema dvojího užití jako problém řízení cirkulací a argumentuje, že sledování vědecké znalosti skrz ustavení kultury vědecké odpovědnosti je součástí trendu subjektifikace znalosti a vede k tzv. etikalizaci bezpečnosti. Výzkum ukazuje, že sekuritizace vědy vytváří poptávku po nových typech bezpečnostní expertízy a posiluje tak aktéry, kteří jsou schopni zprostředkovat znalost mezi sférou politiky, byrokracie a vědy. Na základě sociologických přístupů práce dále rozvíjí tři teoreticky odvozené mechanismy hraničení, hybridizace a stabilizace a sleduje, jak dynamika sekuritizace vědy o živé přírodě probíhá v konkrétních hraničních místech.